

www.finnanest.fi
ISSN 0781-4364

Julkaisija
Suomen
Anestesiologiyhdistys ry
(SAY) – The Finnish
Society of Anaesthesiologists

Painosmäärä
1 500 kpl

Päätoimittaja
Maija Kaukonen
paatoimittaja@say.fi

Toimitussihteeri
Suvi Niemi
toimitussihteeri@say.fi

Toimitus
Hannaleena Karjalainen
hannaleena.karjalainen@kuh.fi

Miia Kokkonen
miia.kokkonen@gmail.com

Tuija Kokkonen
tuija.kokkonen@kuh.fi

Ville Koskela
(verkkotoimittaja)
ville.koskela@say.fi

Riikka Lehtisalo
riikka.lehtisalo@fimnet.fi

Inari Listo
Inari.Listo@fimnet.fi

Sara Nisula
sara.nisula@fimnet.fi

Juulia Rahkonen
juulia.rahkonen@tyks.fi

Sinikka Rantala
sinikka.rantala@ppshp.fi

Anna Sepponen-Lavikko
(koulutusilmoitukset)
anna.sepponen-lavikko@pshp.fi

Heidi Vanhala
heidi.vanhala@fimnet.fi

Laura Ylikauma
laura.ylikauma@gmail.com

Mainokset
Pekka Jakkula
pekka.jakkula@me.com

Osoitteenmuutokset
Janne Keränen
toimisto@say.fi

Taitto
Oy Graaf Ab

Paino
Grano

GRANO

Maija Kaukonen
paatoimittaja@say.fi

PÄÄKIRJOITUS

Toivo

Toinen vuosi koronaa on käynnistynyt. Väsymys, eripura ja vastakkainasettelu ovat saaneet jalansijaa. Kolmannen aallon tartunnat lisääntyvät, rajoituksia kiristetään, ulkonaliikkumis-kieltoa suunnitellaan. Tunnelmat ovat apaat.

Vuosi sitten menimme kohti tuntematonta. Tehohoito nousi arvoon arvaamattomaan, kun uusi sairaus alkoi täyttää osastoja. Innostus ja valmius tehdä kaikkensa tilanteen hoitamiseksi oli käsin kosketeltavaa. Tilanne on vuoden kuluessa muuttunut. Kesän pientä levähdystä lukuunottamatta uusia aaltoja hyökyy ylitsemme. Valvottujen öiden ja raastavien potilaskohtaloiden hinta alkaa näkyä kollegojen kasvoilla.

Poliitikot ovat puhuneet ”operaatio loppukiristä” ja ”maratonista”. Rokotteiden saaminen Suomeen takkuilee. Virusvariantteja leviää. Oma epäily tilanteen kestosta kallistuu jonkinlaisen pitkän matkan suorituksen puolelle. Miten taklata taisteluväsymys, kun on mielestään jo antanut kaikkensa? Miten säilyttää usko parempaan tulevaisuuteen, kun koko yhteiskunta alkaa olla väsynyt siihen, että tämä vain jatkuu ja jatkuu?

Mielen joustavuutta eli trendikkäästi resilienssiä kysytään enemmän kuin ennen. Olemme luopuneet harrastuksista, ystävien livetapaamisista, matkustamisesta ja monesta muusta asiasta, joita emme aiemmin edes ymmärtäneet etuoikeuksiksi. Näistä elämään itsestänselvyytenä kuuluneista asioista luopuminen sattuu. Se saattaa hämärtää uskoa parempaan tulevaisuuteen. Toivon säilyttäminen on haasteellista.

Vaikeiden asioiden käsittely huumorin kautta on eräs tapa kompensoida tilanteita. Sarkastinen etäopiskelija totesi: ”Mistä tietää, että kevät on tulossa? – Suomessa julistetaan poikkeusolot ja äiti lähtee koronateholle töihin.” Vuosi sitten ei olisi voinut kuvitellakaan, että tänä keväänä ollaan taas samassa pisteessä. Tarvitaan muutakin kuin mustaa huumoria tilanteen kestämiseksi. Tarvitaan toivoa. Tarvitaan toivoa siitä, että saamme nähdä toisiamme. Pääsemme koulutuksiin oppimaan ja erityisesti näkemään toisiamme. Toivo antaa ihmiselle luottamuksen tunteen, että hän selviää koettelemuksista.

Tulevaisuuden toivo on tärkeä. Sen suhteen haluaisin ajatella kuten edesmennyt presidentti Koivisto: ”Ellemme varmuudella tiedä, kuinka tulee käymään, olettakaamme, että kaikki käy hyvin.” ■

Miten taklata taisteluväsymys, kun on mielestään jo antanut kaikkensa?